

ਭਾਈ ਵੀਰ ਸਿੰਘ

ਭਾਈ ਵੀਰ ਸਿੰਘ ਜੀ ਪੰਜਾਬੀ ਦੇ ਬਹੁਤ ਵਡੇ ਕਵੀ ਤੇ ਨਾਵਲਕਾਰ ਸਨ। ਆਪ ਪੁਰਨ ਗੁਰਸਿਖ ਸਨ। ਆਪ ਜੀ ਦਾ ਜਨਮ ਪੰਜ ਦਸੰਬਰ ੧੮੭੨ ਈ: ਨੂੰ ਮਾਤਾ ਉਤਮ ਕੌਰ ਦੀ ਕੁਖੋਂ ਡਾ: ਚਰਨ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦੇ ਘਰ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਵਿਖੇ ਹੋਇਆ ਸੀ।

ਆਪ ਜੀ ਨੂੰ ਬਚਪਨ ਤੋਂ ਹੀ ਗੁਰਬਾਣੀ ਨਾਲ ਬਹੁਤ ਪਿਆਰ ਸੀ। ਆਪ ਅਠ ਸਾਲ ਦੀ ਉਮਰ ਵਿਚ ਹੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਦਾ ਪਾਠ ਕਰਨ ਲਗ ਪਏ ਸਨ।

ਆਪ ਜੀ ਦੇ ਜੀਵਨ ਦੇ ਤਿੰਨ ਮੁਖ ਨਿਯਮ ਸਨ- ਸਕੂਲ ਬੜੇ ਚਾਅ ਨਾਲ ਜਾਣਾ, ਸਵੇਰੇ ਨਿਤ ਹਰਮੰਦਰ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਦੇ ਦਰਸ਼ਨ ਕਰਨੇ ਅਤੇ ਸ਼ਾਮ ਨੂੰ ਨੇਮ ਨਾਲ ਸੈਰ ਕਰਨ ਜਾਣਾ।

ਆਪ ਜੀ ਨੇ ਆਪਣੀ ਅਰੰਭਕ ਵਿਦਿਆ ਮਿਸ਼ਨ ਸਕੂਲ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਤੋਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੀ। ੧੮੯੧ ਈ: ਵਿਛ ਆਪ ਜੀ ਨੇ ਦਸਵੀਂ ਪਾਸ ਕੀਤੀ। ਆਪ ਆਪਣੇ ਸਾਰੇ ਜ਼ਿਲੇ ਵਿਚੋਂ ਪਹਿਲੇ ਨੰਬਰ ਤੇ ਆਏ। ਇਸ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਉਤੇ ਆਪ ਜੀ ਨੂੰ ਜ਼ਿਲੇ ਦੇ ਕਰਮਚਾਰੀਆਂ ਵਲੋਂ ਸੋਨੇ ਦਾ ਮੈਡਲ ਦਿਤਾ ਗਿਆ।

ਆਪ ਆਪਣਾ ਬਹੁਤਾ ਸਮਾਂ ਆਪਣੇ ਨਾਨਾ ਜੀ ਗਿਆਨੀ ਹਜ਼ਾਰਾ ਸਿੰਘ ਕੋਲ ਹੀ ਬਿਤਾਇਆ ਕਰਦੇ ਸਨ। ਗਿਆਨੀ ਜੀ ਬਹੁਤ ਚੰਗੇ ਲਿਖਾਰੀ ਸਨ।

ਆਪ ਬਚਪਨ ਤੋਂ ਹੀ ਆਪ ਵਿਚ ਮਘਨ ਰਿਹਾ ਕਰਦੇ ਸਨ ਅਤੇ ਸੁੰਤਰ ਸੁਬਾਓ ਵਾਲੇ ਸਨ। ਦਸਵੀਂ ਪਾਸ ਕਰਨ ਤੋਂ ਮਗਰੋਂ ਆਪ ਨੂੰ ਚੰਗੀ ਤੋਂ ਚੰਗੀ ਨੌਕਰੀ ਮਿਲ ਸਕਦੀ ਸੀ, ਪਰ ਆਪ ਨੇ ਨੌਕਰੀ ਕਰਨੀ ਚੰਗੀ ਨਾ ਸਮਝੀ। ਆਪ ਜੀ ਨੇ ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਦੇ ਮਿਤਰ ਵਜ਼ੀਰ ਸਿੰਘ ਨਾਲ ਰਲ ਕੇ ਵਜ਼ੀਰ ਹਿੰਦ ਪ੍ਰੈਸ ਨਾਂ ਹੇਠਾਂ ਇਕ ਪ੍ਰੈਸ ਹਾਲ ਬਜ਼ਾਰ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਵਿਚ ਲਾ ਲਿਆ। ਇਸ ਪ੍ਰੈਸ ਰਾਹੀਂ ਪੰਜਾਬੀ ਅਖ਼ਬਾਰ ਅਤੇ ਪੰਜਾਬੀ ਕਿਤਾਬਾਂ ਛਾਪ ਕੇ ਆਪ ਪੰਜਾਬੀ ਬੋਲੀ ਦੀ ਦਿਨ ਰਾਤ ਸੇਵਾ ਕਰਨ ਲਗ ਪਏ।

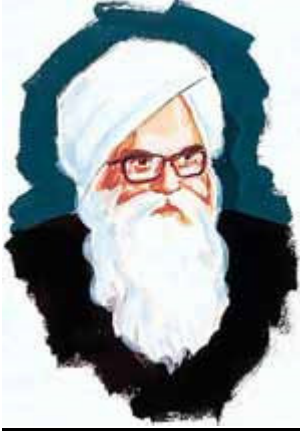
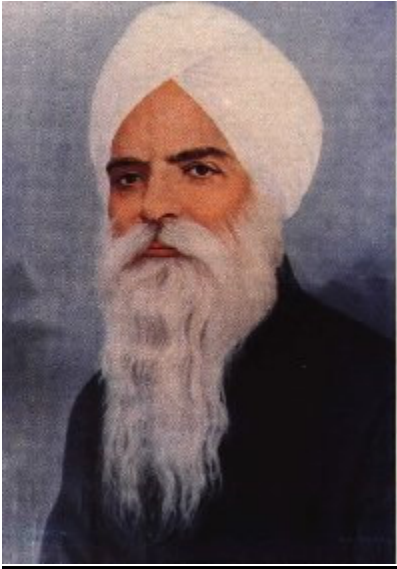
ਆਪ ਜੀ ਨੇ ਬਹੁਤ ਹੀ ਛੋਟੀ ਉਮਰ ਵਿਚ ਕਵਿਤਾ ਲਿਖਣੀ ਅਰੰਭ ਕਰ ਦਿਤੀ ਸੀ। ਉਸ ਸਮੇਂ ਪੰਜਾਬੀ ਬੋਲੀ ਵਿਚ ਬਹੁਤ ਘਟ ਕਵੀ ਕਵਿਤਾ ਲਿਖਦੇ ਸਨ। ਆਪ ਦਲੇਰੀ ਨਾਲ ਪੰਜਾਬੀ ਵਿਚ ਚੰਗੀ ਕਵਿਤਾ ਲਿਖਣ ਲਗ ਪਏ। ਆਪ ਜੀ ਨੇ ਚੰਗੀ ਕਵਿਤਾ ਦੀਆਂ ਕਤਾਬਾਂ ਹੀ ਨਹੀਂ ਲਿਖੀਆਂ ਸਗੋਂ ਹੋਰ ਵੀ ਪੰਜਾਬੀ ਵਿਚ ਚੰਗੀਆਂ ਕਿਤਾਬਾਂ ਲਿਖੀਆਂ ਹਨ।

ਆਪ ਜੀ ਦੀਆਂ ਪ੍ਰਸਿਧ ਕਿਤਾਬਾਂ ਇਹ ਹਨ: ਰਾਚਾ ਸੂਰਤ ਸਿੰਘ, ਸੁੰਦਰੀ, ਬਿਜੈ ਸਿੰਘ, ਸਤਵੰਤ ਕੌਰ ਅਤੇ ਮਟਕ ਹੁਲਾਰੇ।

ਆਪ ਜੀ ਦਾ ਸੁਬਾਓ ਬੜਾ ਮਿਠਾ ਤੇ ਚੰਗਾ ਸੀ। ਆਪ ਦਿਖਾਵੇ ਦੇ ਵਿਰੁਦ ਸਨ। ਆਪ ਜੀ ਨੂੰ ਇਕਾਂਤ ਬਹੁਤ ਪਸੰਦ ਸੀ। ਆਪ ਜੀ ਨੂੰ ਕੁਦਰਤੀ ਨਜ਼ਾਰਿਆਂ ਨਾਲ ਬਹੁਤ ਪਿਆਰ ਸੀ। ਇਸ ਲਈ ਆਪ ਜੀ ਨੇ ਫੁਲਾਂ ਝੀਲਾਂ, ਚਸ਼ਮਿਆਂ, ਪਹਾੜਾਂ ਅਤੇ ਦਰੀਆਂਵਾਂ ਸਬੰਧੀ ਬਹੁਤ ਸੁੰਦਰ ਕਵਿਤਾਵਾਂ ਲਿਖੀਆਂ ਹਨ।

ਆਪ ਜੂਨ ੧੯੫੭ ਈ: ਵਿਚ ਸਰੀਰ ਤਿਆਗ ਗਏ। ਭਾਈ ਸਾਹਿਬ ਭਾਵੇਂ ਸਾਨੂੰ ਛੱਡ ਗਏ ਹਨ, ਪਰ ਆਪਣੀਆਂ ਕਵਿਤਾਵਾਂ ਕਰਕੇ ਸਦਾ ਜੀਉਂਦੇ ਰਹਿਣਗੇ।

Bhāi Vīr Singh

Bhāī Vīr Singh's house

Bhāī Vīr Singh's room

